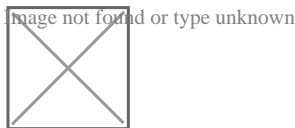

Άφιξη των αυταδέλφων Γρηγορίου και Καλλινίκου (Κρανιαδων) στο Άγιο Όρος (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρανιας) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

[/ Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1RjRh4Y>]

Η χριστιανική του αγωγή του έδωσε ελπίδα, και με θάρρος είπε: «Γέροντα, εγώ με τον πατέρα μου και τον αδελφό μου είμαστε μόνοι στον κόσμο και μένουμε προσωρινά στο μοναστήρι του Αγίου Ιγνατίου. Μπορείς να κάνεις αγάπη για τον Κύριο και να μας πάρεις μαζί σου στο Όρος;». Έκπληκτος ο γέρον Γαβριήλ απάντησε στον μικρό δεκαπεντάχρονο Μάρκο: «Ελάτε, να σας πάρω μαζί μου». Ο Μάρκος επέστρεψε άμεσα στο μοναστήρι, όπου είπε στον πατέρα του τα λεχθέντα υπό του Γέροντος. Ο πατέρας του συμφώνησε και, αφού πήρε μαζί του τον Μάρκο και τον δεκάχρονο Χριστοφόρο, κατέβηκαν όλοι μαζί στην πόλη προς συνάντηση του γέροντα Γαβριήλ. Δυστυχώς όμως δεν τον βρήκαν, διότι είχε αναχωρήσει για το Άγιο Όρος. Έτσι αναγκάστηκαν απογοητευμένοι να επιστρέψουν και πάλι στο μοναστήρι του Αγίου Ιγνατίου, όπου παρέμειναν εκεί, περνώντας το Πάσχα και σχεδόν όλο το καλοκαίρι.

Τον μήνα Αύγουστο, ανήμερα στην εορτή της Παναγίας, βρήκε και πάλι ο Μάρκος τον γέροντα Γαβριήλ, οπότε του λέγει με παράπονο: «Γέροντα, φύγατε, χωρίς να μας πάρετε μαζί σας, και στεναχωρηθήκαμε πολύ». Οπότε ο Γέροντας του απάντησε: «Μεθαύριο φεύγει ένα βαπόρι για την Θεσσαλονίκη. Ελάτε να φύγουμε όλοι μαζί». Ο Μάρκος ανέβηκε γρήγορα στο μοναστήρι, πήρε τον πατέρα του και

τον μικρό αδελφό του και, αφού άνοιξαν μια γούβα, έθαψαν μέσα τα λιγοστά εργαλεία τους, τα παλιόρουχά τους και τις πικρές τους αναμνήσεις. Κατέβηκαν όλοι στο λιμάνι, απ' όπου ξεκίνησε το ταξίδι τους με τελικό προορισμό το Άγιο Όρος. -Δεν γνωρίζουμε λεπτομέρειες για την διάρκεια, την ταλαιπωρία κ.τ.λ. του ταξιδιού-.

Φθάσανε στο λιμάνι της Δάφνης την 29η Αυγούστου του 1927, εορτή του Τιμίου Προδρόμου. Αφού κατέβηκαν, μπήκαν όλοι μαζί σε μία βάρκα και πήγανε κατευθείαν στην καλύβα του γέροντα Γαβριήλ, που βρισκόταν στην Σκήτη της Αγίας Άννας.

Εκεί βρήκαν και άλλους δύο συνασκητάς μοναχούς του Γέροντα. Στην συζήτηση σχετικά με την εκεί παραμονή τους υπήρχαν διαφωνίες μεταξύ των συνοικούντων στην καλύβα, διότι οι πολλοί υποστήριζαν, παρά τις αντιρρήσεις του γέροντα Γαβριήλ, ότι έπρεπε να παραμείνουν μόνον ο Μάρκος και ο δεκάχρονος Χριστοφόρος, ενώ ο πατέρας τους Κωνσταντίνος να πάει στην Θεσσαλονίκη, όπου ήδη διέμεναν και τα άλλα του παιδιά, ο Ιπποκράτης και ο Παύλος. Επειδή ο Μάρκος πάντα έπαιρνε τις πρωτοβουλίες, διότι αυτός ήτανε και η αιτία που τους πήρε από την Μυτιλήνη και τους οδήγησε στο Όρος, αντέδρασε, και ψύχραιμα, με παιδική ιλαρότητα και αγάπη απάντησε: «Εφ' όσον δεν δέχεστε τον πατέρα μου, δεν μπορούμε να μείνουμε και εμείς. Μάθατε ότι άλλον κανένα δεν έχουμε στον κόσμο παρά μόνον αυτόν, και την ελπίδα μας στην Παναγία, να μας συμπαραστέκεται στην ορφάνια μας, την προσφυγιά μας και στα δύστυχα παιδικά μας χρόνια». Τότε ο γερο-Γαβριήλ, πολύ συγκινημένος, πρότεινε να πάνε στην Κερασιά, επειδή είχε έναν παραδελφό εκεί, και με την σύμφωνη γνώμη όλων τους έστειλαν εκεί. Πράγματι παρέμειναν εκεί για λίγο χρονικό διάστημα, αλλά, επειδή ο Μάρκος δεν αναπαυόταν ψυχικά και δεν εύρισκε κατά το ποθούμενον τον τρόπο της ζωής τους, αποφάσισε και όλοι μαζί πήραν τον δρόμο για κανένα άλλο μοναστήρι.

Έτσι το πρώτο μοναστήρι που επισκέφθηκαν στο διάβα τους ήταν του Διονυσίου. Εκεί δεν τους κράτησαν, αλλά ο πατέρας τους, ως τεχνίτης που ήτανε, δούλεψε για λίγο στο “χαλκιδιό”, στο σιδεράδικο, και σε άλλες δουλειές, για να βγάλουν τα άμεσα έξοδά τους. Επισκεύασε δε και τους πολυελαίους και τα μανουάλια του Καθολικού της Μονής. Παρέμειναν έναν μήνα περίπου και, αφού δεν τους κρατούσαν περισσότερο, με αφορμή δήθεν ότι ο πατέρας ήταν μεγάλης ηλικίας, πολύ κουρασμένος, ταλαιπωρημένος και ότι έπινε ολίγον παραπάνω του επιτρεπομένου στο Όρος, αναγκάστηκαν εκ νέου να πάρουν τον δυσβάσταχτο δρόμο της αναζήτησης, με τα παιδικά τους όνειρα κουρέλια, σέρνοντας συχνά τα ισχνά από την κακουχία πόδια τους και πάλι στα λασπωμένα καλντερήμια του Όρους με το κρύο και το χιόνι.

Η ηλικία τους μικρή, οι ελπίδες τους όμως μεγάλες. Δυσβάσταχτη η ορφάνια τους από την έλλειψη της μητέρας, ευκολόδεκτη όμως η παραμυθία από την Παναγία. Τρεμάμενα, αδύνατα και ξυλιασμένα σήκωναν τα χεράκια τους, ζητώντας ελπίδα ζωής, παρηγοριά, συμπόνια και τέλος ένα ξεροκόμματο ψωμί, αλλά παντού και πάντοτε πόρτες κλειστές, αδιαφορία και απονιά. Έσφιξαν την καρδιά τους και τα δόντια τους, και πατέρας με τους δύο ανήλικους γιούς συνέχισαν τον δικό τους Γολγοθά, τον δρόμο της μοναξιάς και της αποξένωσης.

Επισκέφθηκαν στην συνέχεια την Μονή Γρηγορίου, αλλά και εκεί το ίδιο πρόβλημα. Άρνηση, με πρόφαση πάντα την ίδια: Παιδιά αγένεια, μικρά σε ηλικία, και πατέρας σωστό ερείπιο, γερασμένος παράκαιρα από τις συμφορές της πολύμοχθης ζωής του.

[Συνεχίζεται]